

3. Кайло І.Ю. Роль прокурора у формуванні якісного доказового матеріалу під час судового розслідування / І.Ю.Кайло // Вісник прокуратури. – 2015. – № 8. – С. 90-91.

4. Панова А.В. Визнання доказів недопустимими в кримінальному провадженні : монографія / А.В. Панова. – Харків : Право, 2017. – 256 с.

Кулик Т.О.,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри конституційного права

та прав людини

Національної академії внутрішніх справ

м. Київ, Україна)

ІНСТИТУТ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ КОНСТИТУЦІЙНОЇ СКАРГИ: СУБ'ЄКТИВНИЙ СКЛАД

Запровадження такого конституційно-правового інституту як конституційна скарга, безумовно є позитивним в першу чергу через те, що закладає механізм безпосередньої участі особи у процесі удосконалення законодавства. Очевидно, що усіх його запровадження залежить від нормативного регулювання процедури подання та розгляду конституційної скарги.

Розробники Проекту Закону про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя), характеризують запровадження інституту індивідуальної конституційної скарги як істотний крок в утвердженні верховенства права шляхом зміцнення національної системи захисту прав людини та приведення її у відповідність із сучасними практиками європейських країн [1].

Ст. 151-1 Конституції України встановила, що Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України. Конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано [2].

Закон України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року у ст. 55 визначає конституційну скаргу як подане до Суду письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу [3].

У ст. 56 цього ж Закону окреслено межі кола суб'єктів, що мають право на подання конституційної скарги, так до них не належать юридичні особи публічного права. Нам би хотілося зупинитися саме на цьому моменті. Справа в тому, що ситуація у якій одна із сторін судового процесу зазнає поразки через те, що закон, який регулює відповідні правовідносини суперечить Конституції України є неприпустимою, але нажаль імовірною. Можливість сигналізувати про це, шляхом подання конституційної скарги є найкоротшим шляхом. Процес ініціювання будь-яких змін законодавства є тривалим і пов'язаним із складними процедурами, обмеженим колом суб'єктів законодавчої ініціативи, а подання конституційної скарги є тим випадком, коли захищаючи свої права та інтереси особа-учасник правовідносин, впливає на усунення прогалин в законодавстві.

Президент України, щонайменше сорок п'ять народних депутатів України, Верховний Суд, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Верховна Рада Автономної Республіки Крим є суб'єктами, що володіють правом на конституційне подання, у визначених випадках Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, щонайменше сорок п'ять народних депутатів України можуть подати до Конституційного Суду України конституційне звернення. Це означає, що всі інші юридичні особи публічного права не мають права звернення до Конституційного Суду України взагалі.

Висновки.

При цьому юридичні особи публічного права, особливо яскраво це спостерігається на прикладі місцевих органів публічної влади, що мають широку галузеву компетенцію, є рівноправними учасниками судових процесів, при цьому їх завданням є захист суспільних інтересів громадян, громади чи держави в цілому. Вважаємо, що юридичні особи публічного права у випадку, коли застосований в остаточному судовому рішенні у справі, де вони виступали стороною, закон України суперечить Конституції України теж мають бути наділені правом подавати конституційну скаргу.

Список використаних джерел:

1. Проект Закону про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) від 25.11.2015 № 3524 [Електронний ресурс] Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=57209.
2. Конституція України : чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 30 верес. 2016 р. : (ОФІЦ. ТЕКСТ). – К. : ПАЛИВОДА А. В., 2016. – 76 с.
3. Про Конституційний Суд України: Закон України від 13 липн. 2017 // Відомості Верховної Ради України. – 2017. - № 35, стор. 6, Ст. 376.

Хрідочкін А. В.

*кандидат історичних наук, доцент,
доцент кафедри загально-правових дисциплін
Дніпропетровського гуманітарного університету
(м. Дніпро, Україна)*

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ДЕРЖАВНОГО ІНСПЕКТОРА З ПИТАНЬ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Ефективність реалізації гарантованого ст. 54 Конституції України права громадян у зв'язку з різними видами їх інтелектуальної діяльності залежить від наявності в державі сучасної системи охорони інтелектуальної власності. Її складовими виступають, з одного боку, сукупність нормативно-правових актів у цій галузі, а з іншого боку, відповідним чином структурована ієрархія органів і їхніх посадових осіб. У зв'язку із цим особливої актуальності набувають питання, пов'язані із забезпеченням належного державного контролю над використанням суб'єктами господарської діяльності об'єктів інтелектуальної власності. Серед суб'єктів цього контролю виняткові повноваження належать державним інспекторам із питань інтелектуальної власності.

Нині інститут державних інспекторів з питань інтелектуальної власності існує у складі Державної служби інтелектуальної власності (далі – ДСІВ). Цей інститут був створений на виконання Указу Президента України «Про заходи щодо охорони інтелектуальної власності в Україні» 2001 р. [1], а 17 травня 2002 р. Кабінет Міністрів